

og Nidskærhed, som det ikke kan nægtes, at Thinget, fortrinsviis tilskyndet af ham, i forrige Session satte sin Tid til et Gaab, der senere er blevet skuffet. Vi vide vel, at Regjeringen ikke, idetmindste ikke den nærværende, kan antages at ville med Belvillie antage sig det foreliggende Forslag; men jeg troer, at denne Betragtning her ikke kan tillægges stor Vægt med Hensyn til Spørgsmaalet, hvorvidt og hvorledes vi skulle fremme Sagen. Jeg troer, at vi trostigt kunne gaae ud fra, at denne Reform hører blandt dem, der ere saa paatrængende nødvendige af de meest forskellige — og alle meget vigtige — Grunde, at Spørgsmaalet blot er, om den skal komme i nærværende forholdsviis rolige og gunstige Tid, eller i en efterfølgende, der maaskee i saa Henseende er mindre gunstig. Sagen er saa behandlet, saa bekendt for os Alle, at vi ganske vist ikke behøve at gaae ind paa dens Enkeltheder. Jeg vil blot for mit Bedkommende paa det meest indtrængende, og ikke mindre i Gudsretternes Interesse end i Bondestandens, anbefale den til at fremmes, og jeg vil for mit Bedkommende i den Grad ønske den fremmet, at jeg endogsaa agter at stemme imod dens Overgivelse til en Committee, hvilket jeg, efter dens Indhold, efter dens hele Stilling, vilde ansee i Realiteten omtrent som det Samme som at give den en brat og stille Død. Alt-

saa jeg anbefaler denne Sag til at fremmes i Thinget, og til uden Behandling i Udvalg at gaae til 2den Behandling.

Madvig: Imod at denne Sag fremmes til videre Behandling her i Thinget, skal jeg ingenlunde tale; det er et Hensyn, jeg troer at skulde det Thing, hvorfra Lovforslaget er kommet, saa at jeg ikke vil modsætte mig, at det kommer til 2den Behandling; derimod skulde jeg paa det Allerstærkeste fraraade at lade saaledes med Sagens Behandling og tage sig den saa let, at vi ikke skulde nedsette et Udvalg til at drøfte den; jeg troer, at dertil er Sagen altfor vanskelig, altfor stor, altfor betænkkelig. Jeg skal tillade mig — ikke at minde om, thi Enhver erindrer det godt — men her at nævne, at da Landsstinget sidste Gang var samlet, blev her vedtaget en Dagsorden, for hvilken jeg ogsaa dengang stemte, og hvorved anbefalede Ordningen af Fæsteforholdet og dens Overgang til Selveiendom til Regjeringens Omhu efter visse deri betegnede Grundstræk. Naar man dengang her udtalte, at man ved at vedtage denne Dagsorden skrey et Program for den tilkommende Indenrigsminister, advarede jeg dengang imod at hengive sig til slige Forestillinger, hvis Forholdene ikke vare saaledes, at man kunde holde derpaa.